

Mast kérem a cigánnak adott az úr maga száz forintot. A többiek is doptak bankókat a cigánynak, és ez dúzs-gazdagon mént haza. Szegény Gyuri elvitte az öt zсібát sírva.

Boros János.

57.

Az écceri cigány bekopoktat, kéréм, a paraszthoz, nem talál odabe sénkit. Lémén az istállóba : a lovát eteti. Még is rukta éppen a ló, és a paraszt kajabál, mérgeződik. Bemén ám a cigány az istállóba : — Jónapot aggyonisten gázsdurám ! Jaj de sép csikái vännák magának, ki atta ezst magának ?

Feleli a paraszt rá : A Szűz Mária. Të is mënny a templomba, könyöröggy a Szűz Máriának, nekéd is ad ëty pár csikót, ijent én nem athatok sëmmit.

A cigány somforodik a templom mellett, hogy mikor tuggyon bemënni, mikor van nyitva. Szombat délután a dékán takarít ; láttya, hogy a templomajtó nyitva van. Éppen a dékán a szószékén pucolja lë a párkánt, mikor a cigány a templomba besomfordál. Kiváncsi a dékán, mit akar a cigán. Lëbukik a szószékén, szóval lesi. A cigány a Szűz Mária szobra előtt lëtérbetül. Fönhangon elkiálttya : — Édes, sép sízs Máriám, aggy ëggy pár sép csikót !

A dékán pedig a szószékrü (a cigán nem láttya) aszon-gya : — Nëm érdömlöd mëg !

Körünéz a cigán, nem lát sénkit. A szószék alatt el van helézve Szent Antal képe, tarttya kis fiát.

Mëgenn fölsóhajt a Szűz Máriához hogy : — Édes, sép Sízsmáriám, aggy ëty pár sép csikót !

Dékán pedig a szószékrü mëgenn lëszójjá hogy : — Nëm érdömlöd mëg !

A cigány a hang után néz, nem lát mást mint a Szent Antal képit. Nagyon dühös lett, és láttya, hogy más nincs ott, mind a kisgyerök tartya a kisgyerököt, — mer úgy néz ki a Szent Antal képe — és azt monta nekije : — Halgass, tē bibas, his nem tētüled kērēm, hanēm ázs anyadtu !

Boros János.

58.

Vót ěgyszēr ěggy paraszt embör. Vót neki ěgy szölleje. A szöllő mellett vót ěgy gödör. Abba a gödörbe vót ěggy rókafészök. Vót neki hat kölke az anyarókának. A paraszt-embör aztán mindönnap kimönt a szöllőbe. Látta, hogy a kár nagy, mer a róka be-bechapott a szöllőbe. Odaát a gödörpartra, éktelenül káromkodott, szitta a rókát ; aszmongya : — Kifüstölöm eztet a haszontalan portékát innen.

Az anyaróka nem vót odahaza. Mikor hazaért, a kis rókák panaszkonnak. Az mongyák : — Anyánk, anyánk, takarogyunk innen, röttenetössen káromkodik, veszélbe vagyunk.

Azt mongya az anyaróka : — Hát csupán csak káromkodott ? Akkor még nem harakszik.

Másnap ujbu kimén az embör a szöllőbe, még nagyobb kárt talál. Ugyan mēgismétölte mēggenn az elēbbenit.

Harmadik látogatásra mēgáll a gödörparton, és csak nevetgél. Szóval nem káromkodott, csak nevetött.

Hazamén az anyaróka, kisfiai azt mondják : — No anyánk, most má nem köll hurcukodnunk, a parasztembör kibékűt, mer má nem káromkodott, csak nevetött.

Azt mongya az anyaróka fiainak : Mast hurcukógyunk, mer a parasztembör nevetött, szová a magyar embör.

Mer a magyar embör csak akkor harakszik igazába, ha elneveti magát.

Ács József.